

[Villemoes.]

paa Gang staaet over for politiske Modstandere — maaske navnlig fra det socialdemokratiske Parti, men vel ogsaa fra anden Side —, der ikke kunde gaa med til smaa indirekte Skatter, Skatter, der ikke løb op til Tal, der næsten var værd at tale om i Sammenligning med de høje Tal med de mange Nuller, som vi kender i Dag, skønt det var saaledes, at disse Forslag fra vor Side væsentligst eller næsten udelukkende angik Skatter paa Varer af luksuspræget Karakter. Efter at vi faa Dage i Forvejen havde vedtaget de allerstørste Forhøjelser, som vi nogen Sinde har vedtaget her paa Rigsdagen af de direkte Skatter, havde Regeringen dog til Trods for dens Fortid og dens Udtalelser Frimodighed nok til at fremkomme med et Lovforslag om denne uhyrlige Omsætningsskat, som man ikke tidligere havde tænkt sig, at en socialdemokratisk Finansminister vilde fremsætte.

Blandt de mange upopulære Skatter er denne blevet den allermest upopulære, og den er ogsaa den allermest uretfærdige og udemokratiske Skat, som Danmark nogen Sinde har set. Loven har jo stedse været tidsbegrænset, og det skal siges, at efter den voldsomme Kritik, som vi oprindeligt indledede, og efter den Modstand og den Upopularitet, som Loven hele Tiden har mødt, er den gennem de Aar, hvor den er blevet forlænget, ved Ændringer blevet forbedret lidt efter lidt. Jeg kan ganske kort resumere, at man, hvis jeg ikke tager meget fejl, begyndte med en Omsætningsskat paa 11,1 pCt. eller maaske 11,1 plus en yderligere Decimal. Siden blev det nøjagtig 10 pCt., og til denne Lempelse kom yderligere de bekendte Købekort til Familier med Børn under 15 Aar, efter min Mening en virkelig stor Forbedring — det ærede Medlem Fru Ingeborg Hansen var ogsaa inde paa Værdien deraf. Ved Hjælp af disse Kort gjorde man det i hvert Fald noget lettere for en stor Del af de mest vanskeligt stillede Kredse af Befolkningen. Man tog derved noget af Brodden af Loven, hvilket ogsaa bevirkede, at mit Parti under Besættelsens fem onde Aar kunde stemme for den. Dette havde som bekendt ogsaa den Baggrund, at vi i denne Periode, som for øvrigt ogsaa i Dag, ønskede det bedst mulige Samarbejde mellem Rigsdagens Grupper, et Samarbejde, som dengang var en bydende Nødvendighed for vort fælles Fædreland.

Derfor siger jeg, at naar dette Lovforslag nu om en føje Stund ophøjes til Lov, gør Rigsdagen det rigtige. Jeg vil dog gerne

spørge den højtærede Finansminister: Hvorfor kan Loven ikke gælde straks fra det Øjeblik, Hans Majestæt Kongen giver den sin Underskrift? Vel er der ikke mange Dage til Udgangen af Maj Maaned, men det, at man ved, at Omsætningsafgiften af Manufakturvarer og Lædervarer bortfalder den 1. Juni, er selvsagt noget, som der tages Hensyn til fra det købende Publikums Side, og det giver altid nogen Ujævnhed i Forretningernes Ekspeditioner. Jeg husker, at Butikkerne ligefrem blev beordret til at lukke for Salget i disse af mig for lidt siden omtalte Martsdage i 1940, da Loven kom til Verden, og det var, synes jeg, ikke videre hensynsfuldt hverken over for Handelsstanden eller over for Befolkningen. Nu dør altsaa det væsentligste af denne Lov, og alle er sikkert tilfredse med, at vi nu faar den manet i Jorden, i alt Fald den mest tyngende Del af den.

Den daværende Finansminister, den nuværende højtærede Statsminister, der altsaa havde Paterniteten til denne Omsætningsafgift, kaldte den ved en Lejlighed for „den lede Skat“, et efter min Mening træffende Udtryk. Om Staten mindre godt kan undvære Pengene i Dag, da vi ved, at Tyskerne under deres skamløse Besættelse af vort Land i over fem Aar har blokket os — for ikke at bruge et kraftigere Udtryk — for over 8 000 Mill. Kr., et for Danmark astronomisk Tal, det ved jeg ikke, og jeg skal heller ikke forlange af den højtærede Finansminister, at han under de ekstraordinære Forhold — og saa ny som den højtærede Minister er i sit Embede — skal kunne vide det.

Det er store Beløb, Tøjskatten har givet. Den højtærede Minister har lige oplyst os om, at Bruttotallet i de senere Aaringer var ca. 100 Mill. Kr., hvorfra dog gik det Beløb, som Tøjrabatkortene udgjorde, vistnok 24 Mill. Kr., saa vidt jeg erindrer. Men det er jo saadan, at i Øjeblikket bruger vi mange Penge, vi bruger vel ogsaa flere Penge, end den højtærede Finansminister faar ind i Statsindtægter, og det kan vel næppe være anderledes i disse Dage. Vi er lykkelige og glade i disse Majdage, vi er ogsaa glade over, at der kan tales her fra denne Talerstol, og vi er enige om at støtte den Regering, vi nu har faaet, saa langt som det er muligt, og i alt Fald helst indtil det første ordinære Valg om forhaabentlig ganske faa Maaneder kan udskrives.

Derfor tænker jeg mig ogsaa, det bliver Regeringen efter Valget, der kommer til at beskæftige sig med Skattelove og med